

1. Iemand die voor jou bidt, wat mooi is dat!

Het leven als christen heeft heel vele mooie kanten, en indrukwekkende momenten. Eén van de mooiste ervaringen die je kunt op doen, is dat er iemand voor jou bidt. Het is al iets heel geweldigs als iemand zegt, dat hij voor jou bidt. Maar als die ander dat doet waar jij bij bent, dat iemand vóór jou bidt, mét jou, dat is een heel bijzondere ervaring. Samen kom je dan in Gods nabijheid, en daar pleit die ander voor jou. Dat schept een heel intense band. Als iemand voor jou heeft gebeden, dan kun je vervolgens eigenlijk heel moeilijk boos zijn op die ander. Het maakt je één, en die eenheid maakt je heel mild naar die ander toe, die broer of zus in het gezin van God die voor jou heeft gebeden.

2. Jezus bidt voor Zijn discipelen, als Vriend

In Johannes 17 maken we dat ook mee: dat iemand voor ons bidt, waar we – als het ware – bij zijn. De Here Jezus heeft met Zijn discipelen het Pesachmaal gevierd, het Joodse Paasfeest. Hij heeft net het Heilig Avondmaal ingesteld. Rondom die maaltijd heeft Jezus een lang gesprek gevoerd met Zijn leerlingen. We vinden de weerslag van dat gesprek in Johannes 14, 15 en 16. Omdat deze gesprekken plaatsvinden vlak voordat Jezus gaat lijden en sterven, worden deze hoofdstukken wel aangeduid als de 'afscheidsgesprekken'. En dan, in hoofdstuk 17, als een soort afronding van die afscheidsgesprekken, vinden we het Hogepriesterlijk gebed. Zo wordt dit hoofdstuk vaak genoemd, het 'Hogepriesterlijk gebed'. Want wat gebeurt er? Terwijl al die leerlingen erbij zijn, behalve Judas, er zijn er nog elf over, gaat Jezus hardop in gebed. Vers 1: 'Dit sprak Jezus en Hij hief Zijn ogen ten hemel en zei: Vader, het uur is gekomen. Verheerlijk Uw Zoon, opdat Uw Zoon U mag verheerlijken.'

Jezus bidt hier hardop, terwijl die elf discipelen erbij zijn. Zij mogen alles horen. En Johannes, één van die elf, heeft het voor ons opgeschreven. Wij mogen meeluisteren. Het zou al héél wat zijn, als we zouden weten dat Jezus voor ons bidt. Maar hier bidt Hij niet alleen vóór ons, hier bidt Hij mét ons. Eigenlijk is dat heel intiem. Het is een blijk van vertrouwen, dat Jezus ons erbij betreft, als Hij met Zijn Vader in gesprek is. Dát is nou echte vriendschap, dat Hij als het ware Zijn leven met ons deelt, dat Hij Zijn hart voor ons opent. Jezus heeft dat zelf gezegd in hoofdstuk 15: 'Ik noem jullie niet meer slaven, want de slaaf weet niet wat zijn heer doet. Maar jullie heb ik vrienden genoemd, omdat Ik alles, wat Ik van de Vader gehoord heb, aan jullie bekend gemaakt heb.' Vriendschap, dat betekent dus: je geheimen delen. Jezus heeft geen geheimen voor ons. We mogen zelfs meeluisteren, en meebidden, als Hij voor ons bidt tot de Vader, hardop, vlak voor Zijn dood. 'Welk een Vriend is onze Jezus, die in onze plaats wil staan.'

In dit gebed bidt Jezus hartstochtelijk voor Zijn volgelingen. Hij laat hier zien dat Hij echt een Hogepriester is. Hij springt voor hen in de bres. We hebben het gelezen, bijvoorbeeld in vers 9: 'Ik bid voor hen; niet voor de wereld bid Ik U, maar voor hen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn van U, en al het Mijne is het Uwe en het Uwe is het Mijne, en Ik ben in hen verheerlijkt. En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn (wél) in de wereld en Ik kom tot U. (Je proeft als het ware Jezus' bezorgdheid: "Hoe moet het verder als Ik er niet meer ben, niet meer hier, in de wereld?") Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn (wél) in de wereld en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, die U Mij

gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij. ("O Vader, laat alstubliéft deze groep niet uit elkaar vallen, maar laat ze één blijven in Uw naam, die naam die U Mij hebt gegeven."). Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik hen in uw naam, die U Mij gegeven hebt, en Ik heb over hen gewaakt en niemand uit hen is verloren gegaan, dan (alleen) de zoon des verderfs (Judas), opdat de Schrift vervuld werd. Maar nu kom Ik tot U en Ik spreek dit in de wereld, opdat zij ten volle mijn blijdschap in zichzelf mogen hebben. Ik heb hun uw woord gegeven en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet uit de wereld zijn, gelijk Ik niet uit de wereld ben. Ik bid niet, dat U hen uit de wereld wegneemt, maar dat U hen bewaart voor de boze.'

Hier is een Hogepriester aan het pleiten. Straks, in de Hof van Gethsemane, zal Hij vrijwillig naar voren lopen, en zeggen: 'Wie zoeken jullie? Jezus van Nazareth? Ik ben het! Als jullie dan Mij zoeken, laat dan deze mensen vrijuit gaan!' Jezus zal Zich straks gaan opofferen voor deze mensen, en

hier al pleit Hij voor hen! Hij sméékt God om hun bescherming, bescherming tegende boze, de duivel, die het liefste deze hele groep uit elkaar wil rukken.

3. Jezus bidt ook voor ons!

Maar Jezus pleit niet alleen voor die elf leerlingen. Hij pleit ook voor u, voor jou en voor mij! Vers 20: 'En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven...' Achter deze elf leerlingen ziet Jezus al die enorme mensenmassa opdoemen, die ooit zal geloven in Zijn naam. En temidden van ál die mensen ziet Hij ook u, ook jou, en mij!

Wist u dat, dat er in het jaar 33 na Christus, in een bovenzaal in Jeruzalem, voor u gebeden is? Door Christus Zélf, door de Messias, de Verlosser? Daar en toen heeft Hij voor u gebeden, en Hij doet dat nog steeds, vandaag! Jezus is naar de hemel gevaren, en daar bidt Hij voor ons aan de rechterhand van Zijn Vader. We hoorden dat aan het begin van de dienst, Romeinen 8: 34: 'Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit.'

Er is een Verlosser, en Hij bidt voor ons! En als u zou kunnen horen wat Hij vandaag heeft gebeden, voor u, dan zou u nergens meer bang voor zijn! Als jij het zou horen, wat Jezus vandaag voor jou heeft gebeden, in de hemel, bij Zijn Vader, dan zou jij je nergens meer ongerust over maken. We hebben een Hogepriester, en Hij bidt voor ons. En dat geeft ons weer ruimte, en vrijmoedigheid, om met ónze gebeden naar Jezus toe te gaan. We hebben een advocaat bij God! Een pleitbezorger. Een bondgenoot! Een Raadsman! Hij staat aan onze kant! Juist daarom mogen we naar Hem toegaan! Hij weet wat wij meemaken, in deze wereld. Hij is Zélf mens geweest. daarom is het zo heerlijk om te mógen bidden, om te kúnnen bidden. En daarom is het ook zo heerlijk dat het Biddag is vandaag. In Hebreëen 4 wordt dat prachtig onder woorden gebracht. Ik lees u dat voor, Hebreëen 4: 14-16. 'Omdat wij nu een grote hogepriester hebben, die de hemelen is doorgedaan, Jezus, de Zoon van God, laten wij aan die belijdenis vasthouden. Want wij hebben niet een hogepriester, die niet kan medevoelen met onze zwakheden, maar een, die in alle dingen op gelijke wijze als wij is verzocht geweest,

máár zonder te zondigen. Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon van de genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd (op het tijdstip dat we die hulp nodig hebben).’

Wij hebben een biddende Hogepriester, een Verlosser die voor ons pleit, en daarom is er voor ons alle reden om ons gebed bij Hem te brengen.

4. Waarom bidt Jezus? Om eenheid met elkaar én God

Terug nu naar dei bovenkamer in Jeruzalem. Daar is Jezus aan het bidden. Wat bidt Hij daar eigenlijk voor óns? Vers 20 en 21: ‘En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, zoals U, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld mag geloven, dat U Mij gezonden hebt.’

Dus Jezus bidt dat wij één zijn. Waarom is dat eigenlijk zo belangrijk? Misschien vraagt u zich dat ook wel af. Ik moet u zeggen, ik kom heel veel mensen tegen die zeggen: ‘Ik geloof zeker, maar ik heb daar geen kerk voor nodig. Geloof is toch iets persoonlijks? Ik hoef dat niet zo nodig met andere mensen te delen, of samen met anderen in een kerk te gaan zitten. Bidden doe ik zelf, en uit de Bijbel lezen doe ik zelf, en ik luister af en toe een mooie preek op internet. Dat is toch ook prima? Waarom zou ik onderdeel moeten zijn van een gemeente?’ Ik kan me die vraag heel goed voorstellen. En toch: als wij allemaal als losse individuutjes ons geloof beleven, dan zijn we niet meer één!

Als je uit elkaar drijft, word je héél kwetsbaar. De duivel wil mensen altijd uit elkaar drijven. Het woord ‘duivel’ is afgeleid van het Griekse woord ‘diabolos’, dat wil zeggen: ‘de doorheenwerper’. Alsof je een bal door een ruit gooit, en de glassplinters alle kanten op vliegen. De duivel verstrooit, en Jezus Christus brengt bij elkaar, Hij verzamelt, Hij maakt ons één, één lichaam. Als je nou een bij een picknick een vuurtje hebt gemaakt, van takken, en je wilt weer weggaan, dan wil je dat vuurtje doven. Hoe doe je dat dan? Als je water hebt, gooi je dat water er overheen. Maar als je geen water hebt, dan trek je de takken uit elkaar, en de stukken houtskool. Je haalt het uit elkaar, dan kun je al die brandende stukken houtskool één voor één uittrappen.

Dát is de werkwijze van de satan! Verstrooien! Zorgen dat de band tussen christenen losser wordt. Hij is altijd bezig om het je in te fluisteren: ‘Je moet niet zo vaak nara die kerk gaan. Bovendien: daar zit die en die, die heeft jou beledigd. En die, dat is zo’n hooghartige kwal. En die...’ Als de satan kan verstrooien, dan kan hij het vuurtje uitdoven. En zo werkt het ook écht! Als je band met de gemeente losser wordt, moet je héél erg oppassen. Want voor je het weet verslapt ook je geloof, en je band met God. En als je kinderen hebt, en die krijgen geen band met een gemeente, dan is het voor hen ook heel moeilijk om een levend geloof op te bouwen.

Satan wil altijd uiteenwerpen, maar Jezus bidt hier hartstochtelijk voor ons! ‘En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, zoals U, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn.’ Hoort u dat? ‘... dat ook zij in Ons zijn.’ Het gaat dus niet alleen om de band onderling, tussen mensen die zich christen noemen. Het gaat om de eenheid met God, de Vader en God, de Zoon, en zo de eenheid onderling. Als je honderd piano’s hebt, en je stemt ze allemaal met dezelfde stemvork, dan zijn automatisch die honderd piano’s ook op elkaar afgestemd. Zo is er eenheid tussen christenen op het moment dat je afgestemd bent op

dezelfde God. Je met hecht met elkaar verbonden in één lichaam, omdat je samen verbonden bent met God de Vader en met God de Zoon.

U merkt wel: Jezus’ oproep tot eenheid gaat dus veel dieper dan een beetje oppervlakkigheid. Soms kun je die indruk weleens krijgen in de oecumene, dat dit gebed van Jezus wordt gebruikt om maar alle kerken en alle christenen aan elkaar te smeden, maar is dat wel altijd terecht? Er zijn ook predikanten, die zeggen: ‘Jezus als Verlosser, als Redder van zonden? Kom nou, dat is achterhaalde theologie. Dat is ouderwets!’ Dan kun je met een beroep op dit gebed van Jezus wel eens te makkelijk roepen, dat we allemaal één zijn. Ja, we zijn wel één, zéker! Maar binnen die eenheid moeten we elkaar wel een spiegel durven voorhouden, en als het moet ook een héél kritische spiegel! Want je kunt ook een soort christendom zonder Christus krijgen, en dat is niet wat de Here Jezus hier bidt: ‘... opdat zij allen één zijn, zoals U, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn.’

Pas geleden vertelde ik u iets over graaf Ludwig von Zinzendorf, de grondlegger van de Herrnhutter zending, genoemd naar het landgoed Herrnhut. Zijn gemeenschap werd ook wel aangeduid als de Moravische broeders. In het jaar 1747 was er binnen die Moravische broeders een verschil van mening opgekomen. De beweging dreigde uiteen te vallen. Dus de graaf Von Zinzendorf nodigde alle leiders uit bij hem op het landgoed Herrnhut. Ze kwamen aan in het midden van de week, zoals nu, op woensdag. En wat deed van Zinzendorf, heel wijs? Hij zei: ‘We besteden de eerste paar dagen aan bijbelstudie. Zondag hebben we samen de diensten, en dan gaan we maandag over het verschil van mening praten.’ Die eerste dagen deden de broeders inderdaad bijbelstudie over de eerste brief van Johannes. Daarin gaat het vaak over de liefde onderling, de liefde als christenen voor elkaar. Die zondag vierden ze samen het Heilig Avondmaal. En op maandag? Binnen een mum van tijd was het verschil van mening opgelost. Eenheid in Christus geeft eenheid onderling!

5. Het doel: dat de wereld Jezus mag ontdekken!

En buitenstaanders, die zien dat. Die merken dat. Daarom bidt Jezus: ‘En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, zoals U, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld mag geloven, dat U Mij gezonden hebt.’ Altijd is dat het doel van ons bestaan: dat we weer anderen winnen voor Christus. Altijd is dat het doel van de christelijke gemeente: dat er weer meer mensen tot geloof komen. Altijd loopt ook het gebed van Jezus daarop uit: dat Zijn Evangelie nog meer harten bereikt. Zult u het vasthouden? Missionair gemeente zijn, dat is niet een soort hobby of zo, van een paar mensen. Nee, daar draait het om, ‘dat de wereld mag geloven, dat U Mij gezonden hebt.’ Jezus bidt, Hij bidt hartstochtelijk om eenheid onderling, gebaseerd op de eenheid met Hemzelf en met de Vader. Zo bidt Hij voor ons welzijn! Hij gunt ons het leven! Hij gunt ons Zijn zegen, in dit leven én in het eeuwige leven! En juist daarom, juist omdat Jezus pleit voor ons léven, juist daarom mogen we ook met ons gebed voor de gewone dingen naar Hem toe gaan. Ons gebed voor ons dagelijks brood, ons gebed voor een goede oogst, ons gebed om kracht voor ons werk. Met al onze gebeden mogen we vrijmoedig naar onze Hogepriester, naar die biddende Hogepriester. Hij kent al onze noden, want Hij is Zelf mens geweest. Gaat u maar rustig met al uw gebeden naar Hem toe! U kunt Hem vertrouwen! Honderd procent! Amen.